
KYLIE SNOW
LENINE LŽI
THE LIES
of LENA

LENINE LŽI

Kylie Snow

ZELENÝ KOCÚR

Z anglického originálu Kylie Snow: The Lies of Lena preložila Jana Ferková.

Translation © 2026 by Jana Ferková
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová
Jazyková korektúra: Mgr. Zuzana Kolačanová

The Lies of Lena
Copyright © 2024 by Kylie Snow
All rights reserved.

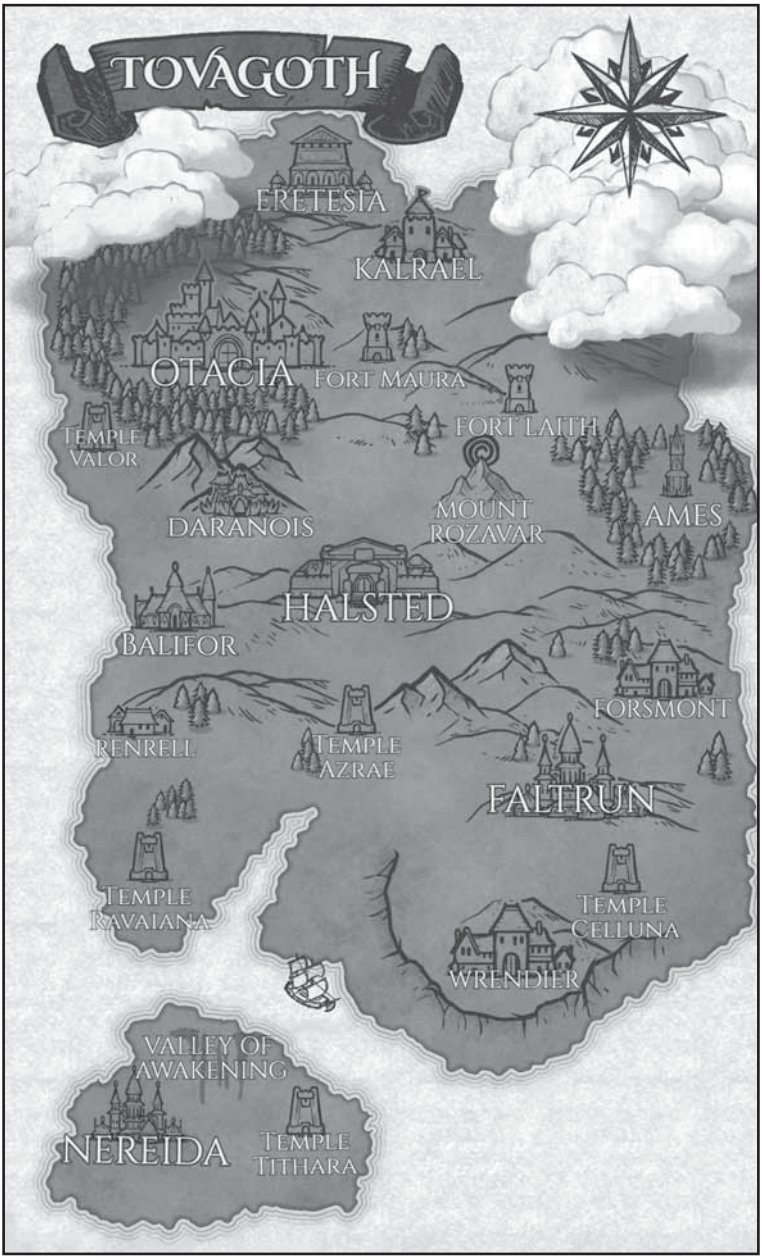
Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o., 93101 Šamorín, Morušová 5, Slovensko
Webová stránka: zelenykocur.sk
E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Cover and endpaper illustration © Elina Iatsenko (@mageonduty)
Cover Design © Rachael Lancaster / The Orion Publishing Group
Case foil image: © Shutterstock
Author photo: © Kylie Snow 2025

Grafická úprava: Design Amorandi
Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-8315-001-0
EAN 9788083150010

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Tovagoth – Tovagoth	Mount Rozavar – Vrch Rozavar	Temple Ravaiana – Ravaianin chrám
Eretesia – Eretézia	Ames – Ames	Temple Celluna – Cellunin chrám
Kalrael – Kalrael	Balifor – Balifor	Wrendier – Wrendier
Otacia – Otácia	Halsted – Halsted	Valley of Awakening – Údolie precitnutia
Fort Maura – Pevnosť Maura	Forsmont – Forsmont	Nereida – Nereida
Temple Valor – Valorov chrám	Renrell – Renrell	Temple Tithara – Titharin chrám
Fort Laith – Pevnosť Laith	Temple Azrae – Azraeov chrám	
Daranois – Daranois	Faltrun – Faltrun	

ZOZNAM PIESNÍ

THE DEAD OF PEACE OF MINDS – BAD OMENS
ODONATA – YAIMA
FOREVERMORE – BROKEN IRIS
LUMINARY – JOEL SUNNY
KYO – YAIMA
MAY YOU OPEN – YAIMA
BAD DREAM – CANNONS
WHERE'S MY LOVE – ALTERNATE VERSION – SYML

VÝSLOVNOSŤ

Miesta:
Wrendier – [rendájer]
Ames – [ejms]
Oquerene – [Oukirín]

Postavy:
Lena Daelyrová – [lína dejlajrová]
Torrin Brythell – [torin brájthel]
Ryia – [rája]
Hendry Bonnevau – [hendry bonevau]
Roland Aubeze – [roland óbez]
Edmund Estielot – [edmund estelot]
Igon Natarion – [ájgon natarion]
Viola Sonnetová – [vajola sounetová]

Venujem trom matkám v mojom živote.

Mojej zosnulej mame za to, že ma vychovala a za
každých okolností za mnou stála. Mojej starej mame za to,
že ma milovala a vždy ma podporovala. A mojej tete Ani,
ktorá oslavuje narodeniny v deň vydania tejto knihy,
za to, že verila vo všetky moje sny.

Bez nich by som nebola tým, kým som.

UPOZORNENIE K OBSAHU

Čítajte s rozvahou. Kniha obsahuje nadávky a explicitné opisy sexuálnych a násilných scén, ako je mučenie, strata končatín a iných častí tela, sexuálne útoky či znásilnenie, a tiež stratu a žiaľ.
Na vašom duševnom zdraví záleží.

PROLÓG

Moja prvá spomienka je z obdobia, keď som mala štyri roky. Matne si spomínam, ako som bosá bežala po mrazivom snehu, ako ma mama ťahala do neznáma. Hlavou mi neprestajne vírili jej slová.

Mágov všetci nenávidia, Lena. Nikdy nesmieme ukázať, čo sme.

Aby dieťa utajilo magické schopnosti, potrebuje značnú silu a disciplínu. Keď som mala štyri roky, nemala som ani jedno, takže sa niet čo čudovať, že keď som cestou cez jednu dedinku zakopla, použila som ochrannú bariéru, aby som nespadla. Omyl som si okamžite uvedomila, no moja mama nestrácala čas, schmatla ma za ruku a dali sme sa na útek. Boli sme chudobné a moje jediné topánky mi pri behu pľantali na nohách.

Prenasledovala nás skupina dedinčanov a po zdanlivo nekonečnom behu zamrznutým lesom sme sa ich konečne striasli.

Mama si ma pritiahla k sebe a pamätám si, ako som čakala, že ma pokarhá ako vždy, keď sa mi nepodarilo udržať moc na uzde.

Namiesto toho sa rozplakala. Klesla na zem a pritisla si ma k hrudi. Vždy vyzerala silná, nikdy predtým som ju nevidela takú zraniteľnú.

„Mrzí ma to, nechcela som. Nechcela som…“ nariekala som a snažila sa ju utešiť.

Vzlykala tak silno, až lapala po dychu, ale nakoniec sa upokojila a utrela si tvár.

„Viem, miláčik. Prepáč, že som sa nahnevala.“ Postavila sa a oprášila si sneh z nohavíc. „Len chcem, aby sme boli niekde v bezpečí a teple. Nie na úteku.“ Oči sa jej opäť začali plniť slzami. „Toto si nezaslúžiš. Nikto z nás.“

Jej objatie ma veľmi nezahrialo.

„Prečo nám chcú ublížiť?“ spýtala som sa plná čírej detskej nevinnosti.

Usmiala sa a uprela na mňa pohľad, ktorý som pochopila, až keď som vyrástla.

„Ľudia sa boja toho, čomu nerozumejú,“ odpovedala.

Mágov všetci nenávidia, Lena.

Niet väčšej pravdy. Byť mágom znamenalo, že vás okamžite vyhnali. Byť mágom znamenalo, že žiadny ochranný zákon sa na vás nevzťahoval. Byť mágom znamenalo, že vás vnímali ako netvora a že sa k vám správali ako k netvorovi, a to aj keď ste mali iba štyri roky.

Na ten deň nikdy nezabudnem. Vedela som, že musím ostať silná. Potrebovala som disciplínu. A tak som potlačila svoju mágiu, ako to len fyzicky i psychicky šlo. Zvyčajne sa mágia prejavuje až vo vyššom veku, ale nanešťastie pre nás som bola výnimkou. Aj keď som už potom podobnú chybu nespravila,

neustále som sa bála, že sa znova niečo stane, budeme musieť utiecť a nikdy nenájdeme miesto, ktoré by sme mohli nazvať domovom.

Trvalejšie bývanie sme našli, až keď som mala dvanásť. Ako väčšina Tovagothu, aj majestátne kráľovstvo Otácia prechovávalo voči mágom zášť, ale medzi jeho desaťtisíc obyvateľmi sme sa mohli stratiť. Nikto nás tu nepoznal – a na dve ryšavé čarodejnice sa nedá iba tak ľahko zabudnúť.

Kráľovstvo tvorili tri samostatné oblasti. Vyššia vrstva sídlila navrchu, bezpečne v strede kráľovstva zvanom Stredobod. Okolo neho ľudia strednej vrstvy obývali Vnútorný kruh, zatiaľ čo najnižšia vrstva žila dolu na Vonkajšom kruhu, kde sa mame podarilo nájsť chalúpku aj pre nás.

Vládol tu kráľ Ulric La'Rune, mocný, krutý a obávaný muž. Priazeň si získal vernosťou ľudu a kráľovstvu a bravúrnymi zručnosťami na bojisku. Na druhej strane jeho manželku kráľovnú Ryiu všetci zbožňovali. Vnímali ju ako súcitnú, milujúcu ženu. Dodnes občas poctí Vonkajší kruh svojou prítomnosťou a podporí mnohé malé obchodíky. Ulric sa takou návštevou nikdy neobťažoval. Niektorí hovoria, že práve tejto rovnováhe medzi brutalitou a láskavosťou vďačí kráľovstvo za prosperitu.

Pokiaľ ide o deti, všetci vedeli o ich synovi, princovi Silasovi La'Runovi, ktorého ukrývali v hrade. Ako prisťahovalkyne, ešte k tomu z nižšej vrstvy, sme nepoznali celý príbeh o tom, čo sa pred rokmi stalo ich mladšej dcére. Vieme iba toľko, že ju ako nemluvňa uniesli z hradu a neskôr našli mŕtvu v Severných lesoch.

Po tomto nešťastí sa kráľ s kráľovnou zaprisahali, že staršieho syna budú držať v bezpečí. Spoza múrov hradu vyjde najskôr v osemnástich, až keď bude primerane vytrénovaný

a pripravený čeliť akejkoľvek hrozbe. Nik okrem ľudí pracujúcich v hrade nevedel, ako vyzerá, možno s výnimkou vojakov vo výcviku. Mama hĺbala nad tým, či je kráľovstvo skutočne chránené, keď sa niečo také strašné stalo princeznej. Odvtedy však podobná nepríjemnosť kráľovstvo nepostretla a zdalo sa, že všetci sú v bezpečí.

Nepraktizovala som mágiu. Tento inštinkt som zatlačila čo najhlbšie.

Mágov všetci nenávidia, Lena.

A kým bude táto moja časť ukrytá, nikdy sa nebudem cítiť ako doma – v žiadnom kráľovstve a rozhodne nie vo vlastnom tele.

PRVÁ ČASŤ:
VTEDY

KAPITOLA JEDEN

„Harmanček, pestrec, šalvia, štipka horkej soli," vymenovala mama a nasypala soľ do vody, „a nakoniec trocha medu. Zlepšuje chuť a pomáha liečiť rany."

Pomaly premiešala zmes v oceľovom kotlíku na rozpálenej peci.

„Toto naozaj lieči ľudí?" spýtala som sa skepticky.

Usmiala sa a krúžením ruky výtvor začarovala. „S kvapkou mágie áno." Jemný zlatý opar vyžarujúci jej z končekov prstov mi na chvíľu vyrazil dych. Než som sa nazdala, opar zmizol. Odvrátila som zrak.

Jasné, že každý odvar začaruje.

Predpokladala som to, ale mama vedela, ako zle na mňa pôsobí praktizovanie mágie. Už ju predo mnou nepoužívala.

„Lena," začala, „viem, že si už veľmi dlho nečarovala, ale…"

„Viem, mami, ale vravela som ti už miliónkrát, že nemám záujem sa učiť," povedala som s prekríženými rukami. Bolo to

prvýkrát od nášho príchodu sem, čo som jej dovolila, aby mi ukázala prípravu aj ostatných výrobkov okrem chleba a pečiva. Vedela, že sa nechcem naučiť čarovať, ani takéto drobné kúzla. Počas posledných týždňov sa ma nie práve nenápadne snažila prinútiť vyskúšať aspoň niečo, čokoľvek. Až dodnes som vždy odmietala.

„Už máš šestnásť, Lena. Základy mágie zvládneš."

Cítila som, ako sa mi roztriasli ruky.

Mágov všetci nenávidia, Lena.

Tieto slová ma nikdy neprestali prenasledovať. Otočila som sa späť k nej a k iskričke nádeje v jej kávovohnedých očiach: „Viem, že chceš, aby som sa to naučila," vyriekla som potichu, „ale nejde to. Nepotrebujem to. Len by sme si koledovali o problém."

„Nepotrebuješ to?" zamračila sa. „Áno, bola si malá, keď sa tvoje schopnosti prejavili. Vtedy si to nepotrebovala. Učiť ťa vtedy niečo iné ako sebaovládanie sa mi nezdalo bezpečné. V živote som nepočula, že by sa schopnosti prejavili už u štvorročného dieťaťa…" pokrútila hlavou a odhodlane sa na mňa pozrela, „ale to iba dokazuje, aká si jedinečná. Aká mocná by si mohla byť. Áno, tu v Otácii sa možno nikdy nebudeš musieť brániť, ale keby sme z nejakého dôvodu museli odísť…"

„Prečo by sme museli odísť?" namietla som. „Jediným rizikom sú pre nás tvoje začarované výtvory. Nemyslíš si, že raz sa o tých zázračných elixíroch dopočujú až na hrade? Ako môžu nejaké bylinky, soľ a posratý med vyliečiť chorobu?"

„Pozor na jazyk!" vyštekla. Vedela som, že som to prehnala. „Zomierajú tu nevinní ľudia! A je mi jedno, že sú to iba ľudia. Môžem im pomôcť." Päste po bokoch mala pevne zovreté. „Nevyužívam moc naplno, iba toľko, aby som ich postupne pomaly vyliečila."

„A čo ak niekto zistí, ako to robíš? Čo ak sem niekto vtrhne uprostred tvojho čarovania a zistí, čo sme zač?“

„Prešli štyri roky…“

„Áno! Štyri roky!“ zvolala som a rozhodila rukami. „Podarilo sa nám ostať na jednom mieste celé, celučičké štyri roky. Štyri roky, počas ktorých sme mali domov. A desí ma predstava, že by sme museli utiecť.“

Maminu tvár zahalil smútok a mňa v hrdle pálil potláčaný plač. Pokrútila som hlavou a zviezla sa na stoličku, oprela sa o lakte a tvár ukryla do dlaní.

Mama odložila varechu na stôl a ruku mi jemne položila na plece. Jedna slza unikla, iba silou vôle som zvyšok udržala za viečkami. „Už nikdy nechcem utekať. Chcem žiť. Chcem mať kamarátov. Chcem sa zblížiť s ľuďmi. Nechcem žiť v tomto neustálom, vyčerpávajúcom strachu.“ Znova som pokrútila hlavou. „Ja len… ja iba chcem byť normálna.“

Čupla si vedľa mňa, odtiahla mi ruky od tváre. Váhavo som jej pozrela do očí.

„To by bola náramná nuda,“ prehovorila s jemným úsmevom. Nemohla som jej ho neopätovať. „Môžeš mať kamarátov, Lena. Môžeš sa zbližovať.“

„Ale vždy budem musieť skrývať svoje pravé ja,“ vzdychla som. „Môžem si vytvárať vzťahy, ale s maskou na tvári.“

„Mágia síce je našou súčasťou, ale neurčuje, kým sme. Aj keby som nemohla čarovať, stále by som bola sama sebou.“ Spred tváre mi odhrnula červenú kučeru a zastrčila ju za ucho. „Viem, že sa bojíš, ale zaslúžiš si žiť. Nebudem ťa viac nútiť. Pamätaj si však, že som tu pre teba, keď budeš pripravená.“ Venovala mi ďalší jemný úsmev, ktorý dovolil uniknúť ďalším slzám. Utrela som si tvár.

„Mrzí ma tá nadávka," ospravedlnila som sa zahanbene s pohľadom upretým dolu na ošúchanú drevenú podlahu.

Zasmiala sa: „To máš po otcovi."

Pousmiala som sa. Nepoznala som ho. Mama na hnedovlasého muža so zelenými očami, do ktorého sa pred sedemnástimi rokmi zaľúbila, spomínala vždy s láskou. Šarmantný rybár bez potreby dávať si servítku pred ústa, presný opak mojej tichej matky. Rozprávala o tom, ako každého očaril a ako sa všetci zhodli, že na rybára je príliš pekný.

Po takmer ročnom romániku mama otehotnela. Napriek veľkej šanci byť obyčajným človekom tu bola aj rovnako veľká šanca, že budem mágyňou.

V dedinke Renrell neznášali mágov takmer rovnako veľmi ako kráľ Ulric. Mama neverila, že by sa jej otec začal vyhýbať, ale nemohla si byť istá. Prinajlepšom by musel opustiť dedinu, ktorú miloval a v ktorej žila jeho rodina po celé generácie, žiť v ústraní, kým by sa neukázalo, či som mágyňa a či mám schopnosti, ktoré by si vyžadovali vedenie. Prinajhoršom by sa proti nej obrátil a predhodil ju napospas dedinčanom s najhlbšou zášťou voči mágom. Aj keď nepredpokladala, že by bol druhej možnosti schopný, nechcela to riskovať. A tak raz uprostred noci odišla s vedomím, že už ho nikdy neuvidí.

„Och, už je skoro sedem!" zvolala mama. Vstala som zo stoličky, zatiaľ čo sa ona poponáhľala po koženú kapsu s výrobkami pre obyvateľov Vnútorného kruhu. Striedali sme si úlohy. Niekedy roznášam tovar, kým ona predáva v stánku na každotýždennom trhu. Cesta na Vnútorný kruh ma desila, ale neprestajne som si opakovala, že musím hovoriť iba s ľuďmi, ktorým nesiem objednávku. Práca v stánku predstavovala väčšiu výzvu a, úprimne, vzhľadom na môj nedostatok záujmu mala mama o tovare podstatne väčší prehľad.

Prehodila som si tašku cez plece a zafučala: „Páni, tá je ale ťažká.“ Jej váhu som hneď pocítila na pleci. Toto rozhodne nebude príjemné. Ukradomky som sa usmiala.

Som na ňu taká hrdá.

Chýr o znamenitých výrobkoch z Waylonovej pekárne a apatieky zavialo až na Vnútorný kruh. Ľudia strednej vrstvy by na Vonkajší kruh ani nepáchli, ale niektorí si radi objednávali výrobky domov. Zákazníci sa mamy často pýtali, prečo sa nerozhodla pre názov Minervina pekáreň a apatieka. S úsmevom vždy odpovedala, že obchodík pomenovala po dobrom priateľovi. Nikdy nespomenula, že sa tak volal môj otec.

Mama mi podala zoznam objednávok a mapku, kde som takmer každý týždeň lúštila, ktorá objednávka ide do akého domu.

„Veľa šťastia na trhu.“ Objala som ju.

„Dnešok bude dobrý, Lena,“ odtiahla sa so žiarivým úsmevom na perách, „cítim to.“

KAPITOLA DVA

Vykročila som von do príjemného jarného vánku. Na začiatok apríla ma privítal pomerne teplý deň. Naša chalúpka sa skrývala učupená v tichej časti Vonkajšieho kruhu. Slnko jasne svietilo a teplými lúčmi zohrievalo naše útulné hniezdo.

Vonkajší kruh nepôsobil najlákavejšie, ale rozhodne mal ďaleko od otrasných predstáv vyšších vrstiev. Po zemi sa hadili kamenné chodníčky, a keďže domčeky boli zväčša malé, stáli v podstate natlačené jeden vedľa druhého. Našťastie sme mali dosť priestoru na záhradku.

Záhradkárstvo sa stalo mojím upokojujúcim koníčkom. Okolo celého domu sa vynímali kvety všakovakých farieb – ruže, narcisy, ľalie, pivonky a všelijaké iné – všetky som vlastnoručne posadila, aby sa fádny dvor aspoň trochu rozžiaril, prinajmenšom na jar a v lete. Brečtan obrastajúci múry nebol mojím dielom, no i tak sa mi páčil. Pomáhala som tiež pestovať niektoré bylinky do maminých elixírov, ale častému hľadaniu a zberu za hradbami kráľovstva sme sa napriek tomu nevyhli.

Za domom tiekla rieka vinúca sa celým Vonkajším kruhom, ktorá podčiarkovala pokojnú atmosféru. Obyvatelia Vnútorného kruhu a Stredobodu sa na Vonkajší kruh dívali zväčša s odporom, ale domnievam sa, že tieto pocity pramenili z Hadej strže, temnej časti Vonkajšieho kruhu známej nelegálnou činnosťou. Nikdy som sa k nej nepriblížila ani nerozprávala s jej obyvateľmi. Zvyšok nášho Kruhu naozaj nebol taký zlý.

Napríklad na týždenný trh pravidelne prichádzali predávajúci s rôznym tovarom od čerstvého ovocia a zeleniny až po šperky či látky. Keby im tí hore dali šancu, možno by ľudia tu dolu netrpeli takou chudobou.

Akoby zázrakom u nás začali nakupovať zákazníci z Vnútorného kruhu a za pár medenákov navyše od mamy som si kúpila obsidiánovú dýku, ktorú som ukrývala pod plášťom v pošve na boku. Mama o nej nevedela z jednoduchého dôvodu – aby som sa vyhla ďalšej prednáške o sebaobrane. Pravdupovediac som nepredpokladala, že by som ju niekedy použila, ale aj takýto kúsoček útechy za tých pár mincí stál.

Vzdychla som si a vybrala sa k veľkému schodisku predstavujúcemu vstup na Vnútorný kruh asi desať minút od našej chalupy. Hoci som si nikoho nevšímala, viacerí susedia mi cestou zamávali.

Vystúpila som po mohutných schodoch a obzrela si stráže stojace navrchu. Ľudia z Vonkajšieho kruhu smeli navštíviť Vnútorný ráno medzi šiestou až desiatou. Ani o minútu skôr alebo neskôr. Objednávky sme roznášali už takmer rok a stráže mi nevenovali žiadnu pozornosť, pretože vedeli, že som daný čas nikdy neprešvihla.

Prvé objednávky som rozniesla celkom rýchlo – elixír do jedného domu a pečivo do druhého. Ako som pokračovala, pre-

chádzala som okolo luxusného obchodu s oblečením, na ktoré som sa nikdy nevedela dosýta vynadívať.

Aké to asi je, nosiť takéto šaty.

Kráčala som ďalej s obdivným pohľadom upreným na nádherné róby vystavené za sklom, keď zrazu do mňa niekto vrazil tak prudko, že som spadla na zem.

„Jejda," ozval sa sarkasticky povýšenecký hlas. Zlostne som sa zahľadela dohora na dievča v krásnych slonovinovo-bronzových šatách so strieborným náhrdelníkom, skvejúcim sa na krku. Vedľa nej stáli jej dve kamarátky v rovnako skvostných háboch s rovnako protivným úškrnom. Ich oblečenie nebolo dostatočne nóbl na členky kráľovskej rodiny, ale rozhodne ukazovalo, že žijú v blízkosti hradu, čo sa o mojom tmavomodrom plášti, krémovej košieľke a hnedých šatách povedať nedalo. Šaty mi pristali a ako vždy som sa cítila celkom pekná, až kým som neprišla sem. Stálo ma veľa energie neprepadnúť pocitu menejcennosti.

Zdvihla som kapsu a pozbierala zabalené pečivo, čo mi pri páde vypadlo.

„Čo robí špinavá sedliačka na Vnútornom kruhu?" spýtala sa a jej kamarátky sa zachichotali. Nevyzerali oveľa staršie ako ja.

Postavila som sa. „Len… len roznášam tovar, slečna." Štvalo ma, že sa mi trasie hlas. Nie prvýkrát ma na Vnútornom kruhu obťažovali, ale väčšinou to ostalo pri nevraživých pohľadoch. Bohovia, cítila som sa tak ponížene.

„L-len r-roznášam t-tovar, slečna," napodobnila ma uštipačne, zatiaľ čo sa ostatné neprestávali chichúňať.

Stíšila som hlas v snahe hovoriť vyrovnane: „Nechcem nijaké problémy." Výrazy v ich tvárach vo mne vyvolávali chuť vraziť im do hrdla dýku.

Upokoj sa. Ovládaj sa.

Zhlboka som sa nadýchla nosom. Teraz som naozaj nepotrebovala stratiť sebaovládanie.

Pristúpila ku mne, cez plece si prehodila tmavohnedé vlasy. „Tak sa drž ďaleko odo mňa, ty špina," vypľuvla. Potom sa zahľadela na kapsu, ktorú som si tesne predtým narýchlo zavesila na plece, a strhla mi ju.

„Hej! Vráť mi to!" protestovala som.

Natiahla som sa za ňou, ale cúvla. „Hm, čo s tým urobíš?" otvorila tašku a jej kamarátky okamžite siahli dnu. Cítila som, ako sa mi v očiach zbierajú slzy.

O tieto objednávky nesmieme prísť. Prišli by sme o všetko, na čom mama tak tvrdo pracovala.

„Prosím vás," naliehala som, „potrebujem to."

Rozčuľovalo ma, ako žalostne to znie, ako nedokážem udržať emócie na uzde.

Vytiahla jeden koláč, rozbalila ho a zahryzla sa doň.

Žilami sa mi prehnal oheň a celú ma naplnila zlosť. Len toľko stačilo na to, aby som vytasila dýku a namierila jej ju na krk. Triezve uvažovanie vytlačila zúrivosť a poníženie. Plochou stranou dýky som zatlačila dosť silno, aby ju to bolelo, ale nie dosť na to, aby som jej ublížila. Zvreskla, jej kamarátky zamrzli a zbledli.

„Hej!" zavrčal niekto spoza mňa. Prudko som sa otočila s dýkou stále na krku toho dievčaťa a uvidela som, ako sa k nám náhli nejaký chlapec.

Doriti.

Podľa vypracovanej postavy som usúdila, že má niečo pred dvadsiatkou. Zastal pri mne a týčil sa nado mnou, v jarnom vánku mu povievali uhľovočierne vlasy. Oblečenú mal bielu tuniku, ktorá ostro kontrastovala s opálenou pokožkou. Na chrbte

mal zavesený meč a tmavohnedé kožené nohavice mu zvýrazňovali svalnaté nohy. Celkový vzhľad dopĺňali čierne kožené čižmy.

Vnútorný kruh.

S pevne zaťatou sánkou na mňa uprel oslnivo zlatý pohľad. Preglgla som.

Udá ma strážam. Určite sa s tými dievčatami pozná.

Pomaly sa do mňa začal vkrádať strach, ale na moje prekvapenie strelil pohľadom na dievča s čepeľou na krku.

„Vidíš, čo sa stane, keď si vezmeš niečo, čo ti nepatrí?“ spýtal sa vecne.

Vyvalila na neho oči: „Brániš šarlatánku, ktorá mi pod krkom drží nôž?“

„Odlož tú dýku,“ povedal potichu.

Zaváhala som, ale nakoniec som poslúchla a dýku odtiahla, stále som ju však držala pripravenú. Pozrel sa na tmavovlásku. „Nie je to tvoje,“ ukázal bradou na moju tašku, „vráť to, inak zavolám stráže.“

Jej dve kamarátky stáli ako prikované.

Sucho sa zasmiala a potom si jemne priložila ruku na hruď: „Pokojne ich zavolaj, ak chceš. Práve sa ma pokúsila zabiť. Ja som neurobila nič zlé.“

Uškrnul sa. „Obaja vieme, že to nie je pravda, drahá,“ zapriadol, keď sa k nej priblížil. Prudko sa nadýchla a napriek jej rozhorčeniu bolo zrejmé, že sa jej páči. Nečudovala som sa jej. Zazrela na mňa ponad jeho plece a potom naňho.

Po pár sekundách sa znovu zasmiala a hnedými očami fľochla späť na mňa.

„Pff! Tu máš tie koláče. Aj tak sú suché.“ Pustila tašku, no nestihla som ju zachytiť a ozval sa štrngot rozbíjajúceho sa elixíru. Chlapec nadvihol obočie.

„Jejda," prehodila. Neobťažovala sa na neho poslednýkrát pozrieť a spolu s kamarátkami sa pobrala preč. Pečivo, čo mi vzali, odhodili na zem. Našťastie ho rozbalila iba tá jedna mrcha.

Cudzinec si kľakol na zem a zdvihol moju kapsu, z ktorej už presakovali kvapky.

„Vďaka za pomoc," zamrmlala som, kým som si utierala oči. Ani som si neuvedomila, že sa slzy preliali.

Aké úbohé.

Zdvihol pohľad a pousmial sa.

„Nemáš za čo," vstal a podal mi veci. „Mrzí ma, že sa ti tam dačo rozbilo. Naozaj protivné dievča," poznamenal so skrivenou perou a pohľadom upretým smerom, ktorým odišli. „Nič podobné som ešte nezažil."

„Vážne? Tak to si tu zrejme nový," podotkla som s úsmevom a prehodila si tašku bezpečne krížom cez telo. „Aj keď je pravda, že také zlé to ešte nebolo." Stíchla som a preskúmala vnútro tašky. Našťastie, elixír odpočíval v samostatnej priehradke, takže zabalené pečivo ostalo nedotknuté. „Neviem, čo teraz," zamumlala som, „rozbila mi fľaštičku s elixírom a náš zákazník ho skutočne potrebuje."

Nielen to, v ohrození sa zrazu ocitlo dobré meno našej apatieky. Jedna nepríjemnosť a môže byť po všetkom.

„Nemáš ich viac?" spýtal sa.

„Nie, mama ich pripravuje presne podľa objednávok. Bude ho musieť vyrobiť odznova… a ja ešte musím rozniesť zvyšok…" Vrhla som pohľad na kolosálnu hodinovú vežu v diaľke.

Je skoro osem.

Po desiatej hodine sa nik z Vonkajšieho kruhu na Vnútornom nesmel zdržiavať – za žiadnych okolností. Čokoľvek chcel niekto vybaviť, musel to stihnúť včas. V kráľovstve platil tento

zákon, aby sme my, obyčajní sedliaci, neobťažovali svojou prítomnosťou váženejších občanov.

Ako to všetko stihnem?

„Čo keby som ti pomohol?“ ponúkol sa, akoby mi čítal myšlienky.

Zamračila som sa naňho. „Prosím?“

„Ak máš adresy, zvyšok môžem rozniesť namiesto teba a ty medzičasom povieš mame, čo treba znovu pripraviť.“ Strčil si ruky do vreciek a venoval mi okúzľujúci úsmev.

Kým som jeho návrh zvažovala, obozretne som si ho premerala pohľadom. Nechcela som jeho pomoc, ale dochádzal mi čas. Pôsobil vcelku dôveryhodne.

„Prečo by si to robil?“ spýtala som sa skepticky.

„Nemám nič lepšie na práci,“ pokrčil plecami, „moje rána sú celkom nudné. Toto je dokonalý spôsob, ako si ich trochu okoreniť. Po desiatej sa tu už nemôžeš zdržiavať, však?“

Premeral si ma od hlavy po päty a ja som cítila, ako sa červenám.

Asi je zrejmé, že som prišla z Vonkajšieho kruhu.

„Nie,“ zamrmlala som s pohľadom upretým na nohy. Byť druhoradou meštiankou nebolo ani časom o nič jednoduchšie, hoci som nič iné nepoznala.

„Radšej si teda pohnime,“ načiahol sa za mojou taškou, „nezabudni na to pečivo, z ktorého si odhryzla.“

„Jasné,“ podala som mu zoznam s objednávkami, menami všetkých zákazníkov, cenami tovaru a mapkou.

„Malo by to zabrať iba nejakých štyridsať minút. Asi toľko mi potrvá, kým dobehnem domov a vrátim sa s náhradou,“ zhlboka som sa nadýchla, „stretneme sa potom tu? Samozrejme ti zaplatíme.“

Mávol rukou na znak nesúhlasu: „To netreba. Chcem ti pomôcť,“ utrúsil a ďalej študoval mapku. Chcela som naňho

vysypať celé vrece otázok. Stále som nechápala, ako sa mi niekto tunajší vôbec prihovoril, nieto aby mi pomohol, ale nemala som čas.

Pokrútila som hlavou. „Prepáč, ani neviem, ako sa voláš. Ja som Lena Daelyrová," vystrela som k nemu ruku, „a ty?"

Prezrel si ju a potom mi pozrel do očí. „Quill. Quill Callon," odpovedal so žiarivým úsmevom a chytil mi ruku. Myslela som, že mi ňou potrasie, ale namiesto toho si ju priložil k perám a zľahka pobozkal. S úškľabkom sa mi zahľadel do vypúlených očí. Pri tom geste sa mi takmer podlomili nohy.

Človek z Vnútorného kruhu bozkáva ruku podradnej sedliačke? Je chorý?

„U-uvidíme sa o štyridsať minút," vykoktala som, keď ma pustil.

Upravil si kapsu na pleci a drzo sa na mňa uškrnul: „Tak zatiaľ."

Zadržala som dych a odvrátila sa, v hrudi ma tlačila dotieravá hrča úzkosti.

Dúfala som, že rozhodnutím dôverovať cudzincovi som neurobila chybu.

KAPITOLA TRI

„ČO PROSÍM?!“ zvrieskla mama. V stánku som jej začala vysvetľovať, čo sa mi prihodilo, a ona sa už po prvých detailoch rozhodla na zvyšok dňa radšej zavrieť. Po návrate domov som jej všetko dopovedala a ona išla puknúť od zlosti.

„Ponúkol mi pomoc, tak…“

„Tak si dala chlapcovi, ktorého si práve stretla, naše objednávky?! Najskôr so všetkým zdúchol, Lena!“

„V prvom rade zabránil tomu, aby mi ich niekto ukradol, a v druhom rade pôsobil, že má peniaze. Pochybujem, že je odkázaný kradnúť jedlo.“ Nevyzeral tak chudobne ako my, ale zase ani úplne najbohatšie.

„Alebo keďže si mu dala adresy a presný zoznam súm, ktoré by sme mali zarobiť, roznesie objednávky a peniaze si nechá pre seba!“

Stislo mi srdce.

Bohovia, som taká hlúpa.

Mama odvrátila zrak, pokrútila hlavou a pustila sa do prípravy nového elixíru.

„Och… mrzí ma to.“ Láskavosť, bozk na ruku, mal to dobre vyrátané. Totálne ma obabral. So zvesenou hlavou som odišla do izby. Keď som za sebou zavrela, chrbtom som sa oprela o dvere a pomaly sa po nich zviezla až na zem. Chvíľu som iba bez slova sedela.

Ďalšia vec, ktorú som pokašľala. Len hlupák by uveril, že mi chcel naozaj pomôcť.

Uplynula takmer polhodina. Z kuchyne som počula cinkot nádob a náhlivé pobehovanie, ktoré značili, že mama sa pokúša dobehnúť stratené. Vedela som, že by som jej mala pomáhať, ale hanba ma prilepila k drevenej podlahe v mojej izbe. Navyše, pravdepodobne by sa mi podarilo zase niečo pokaziť.

Civela som pred seba na malú posteľ prikrytú bielou plachtou a broskyňovou prešívanou dekou, ktoré ma vábili k sebe. Deka by mohla byť aj hrubšia, ale stačila na to, aby ma v noci zohriala. Oproti posteli stál borovicový toaletný stolík so zrkadlom v mosadznom ráme. Nemala som veľa kozmetiky, ale ležala tam jemná ružová lícenka, farba na mihalnice a červený rúž. Lícenku a farbu som používala často, ale na takú odvážnu červeň na perách sa mi zatiaľ nenaskytla príležitosť.

Uvedomila som si, že tvár mi zrejme zdobia čierne šmuhy, tak som vstala a prešla k stolíku. Nakukla som do zrkadla, odkiaľ na mňa upierali pohľad červené napuchnuté oči. A, samozrejme, po lícach mi stekali čierne slzy.

Nenávidela som sa. A nenávidela som aj to, že som sa nenávidela.

Nebola som škaredá. Naopak, páčili sa mi jasné zelené oči pretkané zlatom. Mama vravela, že otec má presne také isté. S nepríjemnou ťažobou v žalúdku som vzala handričku a začala si utierať slzy.

Ako zvyčajne, hornú polovicu ryšavých vlasov som mala zviazanú do drdola a vpredu mi viselo niekoľko pramienkov. Všimla som si aj zašpicatené uši, ktoré však nik iný vidieť nemohol. Mágovia sa už naučili, že ich musia mať začarované tak, aby vyzerali oblé ako obyčajné ľudské.

Nie, nebola som škaredá. Ale moje vnútro rozhodne škaredé bolo.

Len schránka plná obrovskej zúrivosti. Nepamätala som si, kedy naposledy som sa cítila šťastná. Nepamätala som si jedinú vec, ktorá by sa mi v živote skutočne podarila.

Práve keď som sa znovu pomaly utápala v odpore k sebe, začula som klopanie na vchodové dvere. Stuhla som na mieste, a keď mama otvorila, doľahol ku mne povedomý hlas.

Pohotovo som vybehla z izby a vo dverách uvidela Quilla s mojou kapsou v rukách, ako mame podáva mešec s utŕženými peniazmi.

Pozreli sme na seba.

„Vrátil si sa," zašepkala som, keď som si od neho brala kapsu. Vďakabohu, že som sa zbavila tých roztečených fľakov.

Zamračil sa. „Jasné, že som sa vrátil," odvetil a podal mi ju. „Čakal som, kde sme sa dohodli, ale neukázala si sa. Našťastie je váš dom vyznačený na mapke."

Do líc sa mi nahrnula krv.

Mama sa prehrabala v mešci medenákov: „Za to môžem ja." Pozrela sa na neho: „Popravde, neverila som, že niekto z Vnútorného kruhu by nám chcel pomôcť. Presvedčila som o tom aj Lenu. No mýlila som sa." Vytiahla z mešca veľ-

korysú kôpku a ponúkla mu ich na dlani: „Sme ti naozaj vďačné."

Pozrel na jej vystretú ruku a pousmial sa.

„To nie je potrebné. Vy ste si ich zarobili, nie ja," povedal vľúdne.

Mama sa zmätene pozrela najprv naňho a potom na mňa. Iba som rozpačito pokrčila plecami.

Zrazu jej pohľad padol na vriaci kotlík na peci a vytreštila oči.

„Dofrasa!" prebehla k nemu a potom sa obzrela na sušené bylinky visiace na stene nad pultom. „Ešte som tam nedala šalviu a už žiadnu nemáme." Prehrabla si vlasy, nehľadiac na to, či si rozstrapatí ofinu, a pokrútila hlavou. „Musím vybehnúť za hradby a nejakú nazbierať."

„Nie, nechaj to na mňa," nástojila som, „zatiaľ dokonči, čo treba. Ja pôjdem."

„Nechcem, aby si išla za hradby sama, Lena."

Kým som stihla odvetiť, zapojil sa Quill: „Pôjdem s ňou."

Zvrtla som sa k nemu: „Viem sa o seba postarať." Vyznelo to chladnejšie, ako som mala v úmysle, ale nezniesla som pocit, že vyzerám ako bezmocné dievčatko. Mama na mňa nesúhlasne zazrela.

Na moje prekvapenie sa Quill uškrnul: „Ver mi, ja viem. Hentú si takmer vypitvala."

Vypleštila som oči a vzápätí sa mama potichu spýtala: „O čom to hovorí, Lena?"

„To nič," odbila som ju, „poďme." Z vešiaka na chodbe som schmatla plášť a s Quillom v tesnom závese som vybehla z domu.

Vydali sme sa ku vchodu do kráľovstva, teda v našom prípade k východu. Od brány až k hradu sa tiahlo veľké schodisko, ktoré prerušovali iba Kruhy.

„Čo to malo znamenať?“ vyzvedal.

„Nevie o tej dýke,“ zahundrala som.

„Nemáš dovolené mať pri sebe zbraň?“

„O to nejde…“ Odmlčala som sa. „Keby vedela, že som si ju kúpila, v podstate by som tým priznala, že sa potrebujem naučiť brániť. A to… jednoducho nemám chuť sa s ňou o tom baviť.“ Nemohla som mu povedať, že mama by ešte neústupčivejšie trvala na tom, aby som začala praktizovať mágiu. Nie, nemohla som mu prezradiť nič, čo by s tým súviselo.

„Nie je nič zlé na tom, vedieť, ako sa chrániť.“

„Vravíš to, ako by si už niečo také zažil,“ odpovedala som.

Z úst sa mu vydral tichý smiech. „Nie, našťastie, nemám žiadne skúsenosti z prvej ruky. Ale veľa som trénoval,“ priznal a obzrel sa za mečom, ktorý mu visel na chrbte. „Je lepšie byť pripravený.“

Pomaly som prikývla a odvrátila zrak. Kráčali sme ďalej, medzi nami sa rozhostilo trápne ticho, až kým opäť neprehovoril.

„Koľko máš rokov?“

„Kladieš priveľa otázok,“ zašomrala som. „Šestnásť a ty?“

„Šestnásť.“

Ostala som naňho zízať, na čo sa rozosmial. „Vyzeráš prekvapene.“

„Zdal si sa mi starší…“ zamumlala som a uhla pohľadom.

Zišli sme až na schody pri vstupe, prešli po moste oddeľujúcom Otáciu od okolitého sveta a pocítila som, ako Quill vedľa mňa stŕpol. Pozrela som naňho, jeho bezstarostný výraz nahradila tuho zaťatá sánka.

„Si v pohode?“ opáčila som opatrne.

Zhlboka sa nadýchol a vydýchol. „Áno,“ precedil cez zuby.

Zdvihla som hlavu a zamávala vojakovi, ktorého sme s mamou stretali pri každom výlete za hradby. Jeho stanovište sa nachádzalo privysoko na to, aby sme mohli prehodiť aspoň pár slov, takže som netušila, ako sa volá, ale vždy sa na nás žiarivo usmial a nadšene nám zakýval. Vekovo sa pohyboval približne na maminej úrovni.

„Nehovor mi, že sa bojíš, Quill,“ podpichla som ho, „máš ma predsa chrániť.“

S výdychom sa rozosmial a cítila som, ako sa uvoľnil. „Neboj sa, mám väčší strach z toho, že si znepriatelím teba, ako z čohokoľvek tu vonku,“ doberal si ma.

V snahe potlačiť úškrn som mu ukázala prostredník a jeho prekvapený, ale pobavený pohľad mi dodal pocit zadosťučinenia. Mrkla som späť hore na vojaka, ktorý sa na mňa rozpačito díval.

Viem, vidieť takú drobnú osôbku správať sa vulgárne môže človeka prekvapiť.

Zaškľabila som sa. So stošesťdesiatimi centimetrami som nepatrila medzi najnižšie, ale ryšavé vlasy a veľké oči mi dodávali nevinný vzhľad, ktorý sa úplne nezhodoval so skutočnosťou. Niekto ako Quill – takmer o tridsať centimetrov vyšší, urastený ako žiadny iný šestnásťročný chlapec, akého som videla, vyzeral oveľa dospelejšie. Na druhej strane, vzhľadom na to, že je z Vnútorného kruhu, by aj v jeho podaní mohlo podobné gesto zvraštiť nejedno obočie.

Ľudia z Vnútorného kruhu boli prevažne namyslení puritáni. Quilla som však neodstrašila. Zatiaľ.

Prešli sme most a on sa znova zhlboka nadýchol. Pozorovala som, ako doširoka otvorenými očami hltá okolie.

„Je to také… obrovské," šepol.

Stromy Západného lesa zlátili lúče slnka, vzduchom sa niesla svieža vôňa borovíc. V Quillových očiach sa zračil údiv, akoby ho výhľad na les dočista opantal.

A to ani zďaleka nešlo o jeho najkrajšiu časť.

„Áno," odvetila som vľúdne. „Ty… ty si ho ešte nevidel?"

Prehrabol si havranie vlasy: „Uhm, už je to dávno." Pohľadom preletel les a potom sa mi pozrel do očí, na perách zasnený úsmev: „Je úchvatný."

Pozorovala som ho pozornejšie a snažila som sa do toho pohľadu nezamilovať. Potom som sa znova zadívala na stromy, na rôzne odtiene zelenej, a s úsmevom som sa započúvala do upokojujúceho rozhovoru vtákov.

Možno neviem oceniť výhľad tak, ako by si zaslúžil.

Uškrnula som sa na Quilla: „Ak je toto podľa teba úchvatné, mal by si vidieť Ametystové jazero."

V očiach mu zaiskrila zvedavosť. „Kde to je?" spýtal sa.

„Zhruba polhodinku cez les. Choď tam, keď bude teplo, a bez väčších očakávaní," odvetila som. „Mohli by sme tam skočiť inokedy, teraz pôjdeme tadiaľ. Šalvia by mala rásť tamto."

Prepletali sme sa pomedzi stromy, pod nohami nám praskali vetvičky. Z ničoho nič som pocítila… akoby ma niekto sledoval. Obaja sme naraz spomalili, akoby si to všimol tiež.

„Cítiš to?" uisťoval sa potichu.

„Áno," šepla som. Zadržala som dych.

Bol to temný a chladný, zvláštny a neznámy pocit. Po tele sa mi rozbehli zimomriavky a na zátylku sa mi zježili vlasy. Užuž som začala panikáriť, keď to zrazu… zmizlo.

Roztrasene som vydýchla.

„Toto… toto sa deje bežne?" zisťoval Quill a očami blúdil po lese. „Čo to bolo?"

„Nie som si istá… a nie.“ Objala som sa a zdvihla som zrak do stromov nad nami.

„Stretla si už v lese čarodejnice?“ zašepkal.

Pozrela som naňho a všimla si jeho znepokojený pohľad. Vraj čarodejnice, obvyklá urážka nášho druhu. Neznášala som to.

„Nie. Nie, nestretla,“ odvetila som chladne. Odvrátila som pohľad a pokračovala k nášmu cieľu.

Nikdy by sa ku mne nesprával milo, keby vedel, čo som zač. Nesmiem na to zabúdať.

V mysli som sa vrátila k rozhovoru s mamou. Mohla som si budovať priateľstvá, kým som mala nasadenú masku. Ale o to som nemala záujem. Nemalo to zmysel.

Mlčky sme kráčali až na miesto, kde rástla šalvia.

„Tu,“ ukázala som prstom na bylinky. Zbadala som trsy modrasto-fialových kvetov a vedela som, že som našla, čo hľadám.

Čupla som si a malými klieštikmi odstrihávala lístky.

„Vonia to… zemito,“ pokrčil nosom Quill, ako ma pozoroval.

„Decko,“ vysmiala som ho, „buď rád, že sme neprišli po valeriánu.“

Zacítila som, ako zmeravel, tak som naňho opäť pozrela a v jeho tvári zbadala príjemné prekvapenie.

„Čo?“ vyblafla som.

„Len… som doteraz nepoznal nikoho ako ty.“

„Ako to?“

„No, dievčatá, ktoré stretávam, sú zvyčajne…“

„Zdvorilé? Tiché? Očarené tvojou prítomnosťou?“ skočila som mu do reči.

Zažmurkal. „Nuž, áno, niečo také.“

Falošne som sa zasmiala. „Vitaj na Vonkajšom kruhu," zahundrala som a strihala ďalej.

„Nemyslel som to v zlom," povedal potichu.

Zarazila som sa. Napadla mi iba jedna odpoveď – „pfff". Nazbierala som toľko šalvie, aby nám pri troche šťastia chvíľu vydržala, a vstala som.

„To by mohlo stačiť. Mali by sme sa poponáhľať späť," chvatne som ho obišla a vyrazila späť ku kráľovstvu. Zvyšok cesty sme prešli mlčky.

KAPITOLA ŠTYRI

Vrátili sme sa do chalúpky a strčila som mame šalviu do rúk, načo nás vypoklonkovala von. Fakt sme nepotrebovali, aby Quill zistil, že elixír začaruje. Myslela som, že už konečne vypadne, ale nástojil na tom, že keďže má aj tak namierené na Vnútorný kruh, ostane so mnou, až kým úlohu nedokončím.

Otrava.

Hoci, úprimne povedané, bolo fajn mať za spoločníka niekoho iného než mamu.

Quill mal ruky vo vreckách a ani sa nesnažil zakryť, že na mňa zíza.

„Väčšinu…“ začala som, „väčšinu kvetov okolo chalúpky som vysadila ja.“ V duchu som sa zháčila. Nemala som rada zdvorilostné konverzácie, ale trápne ticho sa mi priečilo ešte viac.

„Vážne?“ Obzeral si okolie domu. „Nepovedal by som, že sa zaujímaš o kvety.“

V lícach som pocítila nával tepla.

Prečo by sa špinavá sedliačka s problémami so zvládaním hnevu mala zaujímať o kvety?

Keď sa nám stretli pohľady, na pery sa mu znova vkradol úsmev. Chvíľu som iba bez slova stála a potom sa obrátila k svojmu dielu.

„Pomáha to. Venovať niečomu čas a starať sa o to."

„S čím to pomáha?"

Nespúšťala som pohľad z popínavých rastlín na múroch.

Pomáha to vyrovnať sa so všetkou tou zúrivosťou v mojom vnútri… držať na uzde potláčanú mágiu, ktorá sa tak zúfalo snaží predrať von.

Mame som sa so svojimi ťažkosťami nikdy nezdôverila… s tým, aké otrasné je každý deň prosto existovať. Beztak mala dosť starostí.

Než som stihla odpovedať, mama rozrazila dvere a do rúk mi strčila kapsu s novým elixírom a pečivom. Látka bola ešte stále vlhká od rozbitej fľaštičky.

„Je pol desiatej. Budeš sa musieť poponáhľať." Zrak jej padol na Quilla a láskavo sa naňho usmiala. „Ešte raz ďakujem, že si nám pomohol."

Prikývol s oslnivým úsmevom: „Bolo mi potešením."

„Poďme," zamumlala som.

Zakrátko sme došli k prvému domu, kde si nejaká pani objednala jediný koláč, ten, z ktorého si odhryzla tá mrcha.

Zaklopala som na dvere, a keď mi otvorila žena, nahodila som úsmev.

„Balíček z Waylonovej pekárne, pani," zašvitorila som a podala jej zabalené pečivo.

„Myslela som, že sa už nedočkám," zaskučala. Hodila mi do ruky medenáky a bez jediného ďakujem za sebou zabuchla.

„Bohovia moji," vydýchol Quill, „toto sa mi ešte nestalo."

„Pretože si jeden z nich," zašomrala som. Pohľadom som šibla po ozrutnej hodinovej veži stojacej v Stredobode – bolo ju vidieť z každého kúta kráľovstva.

9.43.

„Poďme, treba to dokončiť."

Svižne sme prešli okolo miesta, ktoré ponúkalo dokonalý výhľad na hrad. Zakaždým, keď som tade prechádzala, som tu zastala a zahľadela sa nahor. Dnes jeho spletitý obsidiánový zovňajšok zalievalo slnko, takže vrhal impozantný tieň na Vnútorný kruh. Jeho gotický štýl pôsobil ohromujúco a mrazivo. Nemohla som si pomôcť, obdivovala som ho.

Quill zastal vedľa mňa a študoval môj užasnutý pohľad.

„Vždy som premýšľala nad tým, aké to tam v Stredobode asi je. Žiadne ťažkosti, hlad či ľadová voda," prehodila som trpko. Pozrela som na Quilla, ktorý sa na mňa díval ako na ranené šteňa.

„Nepotrebujem ľútosť… iba som uvažovala nahlas," poznamenala som a odvrátila pohľad.

Pokračovali sme ďalej až k poslednému domu. S Geraldom a jeho dcérou Guinevere, ktorá bola približne v maminom veku, sme sa časom spoznali bližšie. Gerald trpel nejakou chorobou, pre ktorú nevládal vstať z postele. Mamin elixír mu značne pomáhal a on sa v posledných týždňoch mohol opäť tešiť z denných prechádzok.

Ďalší hlboký nádych.

„Mám to urobiť ja?" ponúkol sa Quill vľúdne.

„Nie," vzdychla som, „títo sú milí."

Zaklopala som a otvorila mi Guinevere, no chýbal jej zvyčajný rozžiarený výraz.

„Och, Lena," zavzlykala, „mrzí ma to. Otec pred pár dňami zomrel…"

Zamrzla som, oči mi zablúdili na elixír v ruke. Mysľou mi prebehli mamine slová: *„Nevyužívam moc naplno, iba toľko, aby som ich postupne pomaly vyliečila."*

Zrejme to nestačilo…

„Samozrejme, že za to zaplatím," uistila ma a pohladila ma po pleci. „Neskutočne nám to pomohlo. Vidieť ho prejsť sa do obľúbenej kaviarne alebo iba tak po okolí a užívať si pekný deň… považujeme to za požehnanie."

Plecia mi ovisli. „Úprimnú sústrasť," povedala som úprimne. „S týmto si nerobte starosti. Je…"

„Nie, ja chcem." Opatrne elixír vyslobodila z môjho zovretia. „Človek nikdy nevie, kedy sa mu niečo také znova zíde," zaševelila s úsmevom, ktorý sa jej neodrazil v očiach.

Prikývla som, snažiac sa zabrániť perám, aby sa rozochveli. Podala mi medenáky.

„Povedz Minerve, že jej ďakujem."

Prikývla som a ona zavrela dvere.

Ostali sme ticho stáť a z líca som si zotrela osamelú slzu. Stuhla som, keď mi Quill zrazu upokojujúco prešiel po chrbte zhora nadol. Telom mi v reakcii na jeho dotyk prebehli zimomriavky.

„Dali ste im prekrásny dar," zašepotal, „nemôžete vždy zachrániť všetkých…"

„Nemôžeme zachrániť nikoho," opravila som ho potichu, „môžeme iba zmierniť utrpenie. Aspoň takto sme pomohli."

Obrátila som sa k nemu neschopná pozrieť mu do očí. Ďalší ľútostivý pohľad by som už nezvládla. Načiahla som k nemu ruku s malým mešcom práve zarobených medenákov. „Už som to prebrala s mamou. Týmto sa ti chceme odvďačiť za pomoc."

„Cením si to, ale…“

„Proste si to vezmi!“ vykríkla som a zagánila naňho. Vypleštil zlatisté oči a o krok ustúpil. „Prosím, nepozeraj na mňa, akoby ti naše peniaze neboli dosť dobré. Ber!“

Premeral si vrecko s peniazmi a pery zovrel do tenkej čiary. Neochotne si ho zobral, na čo som si s úľavou a pohľadom upreným na zem vydýchla a uvoľnila plecia.

Zmeravela som, keď ma zrazu jemne chytil za bradu a nadvihol tvár. Pri pohľade do jeho slnkom rozžiarených medových očí mi žalúdok urobil salto.

„Dúfam, že vieš, že o tebe nemám nižšiu mienku iba preto, že bývaš na Vonkajšom kruhu,“ povedal sebaisto. „Ani trochu. V skutočnosti ma ešte nikdy nikto tak nefascinoval.“ Venoval mi drzý úsmev.

Cítila som, že sa červenám. „Nemusíš mi klamať,“ vydýchla som, pričom som sa snažila ignorovať motýliky v bruchu. Nadvihla som kútik úst. „Prekliaty podlizovač, že ťa nikdy nikto tak nefascinoval? Prosím ťa.“

Odfrkol: „Neklamem.“ V očiach mu tancovali iskričky, keď mi zastrčil prameň vlasov za ucho, pričom netušil, že sa pod kúzlom schováva zašpicatená chrupka. „Pravdupovediac, tvoj prístup ma vzrušuje.“

Z jeho chrapľavého hlasu sa mi po tele opäť rozbehli zimomriavky.

Nie, nie. Nepodľahnem chalanovi z Vnútorného kruhu.

„Videl si iba zlomok,“ prekrížila som ruky na hrudi, „pochybujem, že by ťa tak fascinoval, keby si videl všetko.“

Uškrnul sa. „Mám to brať ako výzvu, Lena?“ zapriadol. Zhora sa na nás usmievalo slnko, čo ešte viac zvýrazňovalo jeho zlatistú pleť. Očividný protiklad v porovnaní s mojou bledou pokožkou, ktorá by pri dlhšom pohľade mohla niekoho aj oslepiť.

Určite sa so mnou pohráva. Preglgla som a po chvíli som prerušila očný kontakt a mrkla na hodiny.

9.58.

„Bohovia moji!“ Pri mojej reakcii sa strhol. „Musím sa vrátiť na Vonkajší kruh!“

Zvrtol sa k veži, bez slova ma zdrapil za ruku a ťahal smerom domov. „Zatknú ma, ak to nestihnem!“ zakvílila som.

„Neboj sa. Zvládneme to,“ uisťoval ma.

A zvládli sme, hoci išlo o sekundy. Zbehol dolu schodmi so mnou, stihla som zachytiť iba nesúhlasný pohľad stráží stojacich pri vchode.

Zastali sme až na schodoch Vonkajšieho kruhu, kde sme sa snažili chytiť dych. Akurát včas.

Po chvíľke som sa neudržala a rozosmiala som sa, ako tesne sme to stihli. Zadychčaný Quill na mňa hodil príjemne prekvapený pohľad.

Keď som sa utíšila, usmiala som sa naňho: „Ďakujem ti, zase. Dnes si mi zachránil zadok.“

„Bolo mi potešením,“ odvetil opäť s tým svojím drzým úsmevom, ktorý na mňa pomaly začínal pôsobiť.

„Ako sa ti odplatím?“

„A čo toto?“ zatriasol mešcom.

„Aha, jasné.“ Poškrabala som sa na zátylku.

„Aj keď,“ nadškrtol, „mohla by si sa mi odplatiť tým, že mi ukážeš Ametystové jazero, ktoré si mi spomínala.“

„Vedela som, že medenáky ti nebudú stačiť,“ zaškerila som sa.

„Ako som vravel, peniaze vôbec nie sú potrebné,“ pristúpil bližšie. „Je to iba výhovorka, aby som ťa mohol znova vidieť.“

Rozbúchalo sa mi srdce, no potom mi úsmev povädol.

Nikoho som si nemohla pustiť pod kožu. Rozhodne nie v romantickom zmysle slova. Tak či tak som to nechcela. Keby sme sa zblížili, viac by nás to ohrozilo, a to som nechcela riskovať.

Šibla som pohľadom po meči na jeho chrbte.

Napriek tomu je jeden spôsob, ako by mi mohol byť užitočný. Spôsob, ako by mi pomohol prinavrátiť moc, ktorú som si vždy odopierala.

„Ukážem ti Ametystové jazero pod jednou podmienkou."

„Dobre," súhlasil zaujato.

„Nauč ma bojovať."

Zažmurkal.

Hovorila som si, že nemám záujem o neho či o priateľstvo s ním. No naučiť sa bojovať bez použitia mágie by mohlo byť presne to, čo som potrebovala. Záhradkárčenie bolo iba čiastočným riešením trápení, ktoré mi spôsobovalo potláčanie moci.

„Neviem nič o boji ani o tom, ako správne narábať s dýkou. Sám si to povedal – nie je zlé vedieť, ako sa chrániť. Chcem vedieť všetko, čo ty." Pristúpila som k nemu bližšie. „Uč ma."

Skrivil pery a uvažoval.

„Dobre," vyhlásil po chvíli a otočil sa na odchod.

„K-kedy sa uvidíme?" vyhŕkla som.

Pootočil sa a zase sa typicky drzo usmial. „Čoskoro, Kvetinka." A odkráčal.

Stála som a spracovávala, čo sa tu práve odohralo.

Kvetinka? To má byť moja prezývka?

Pomaly som sa otočila a potláčala úsmev.

Kvetinka. Ten hajzel.

Celú cestu domov mi na perách sedel úškrn.

KAPITOLA PÄŤ

„Čistokrvný sukničkár," povedala som mame, keď som umývala riad. Len pred chvíľou som sa vrátila a snažila sa nedať najavo rozjarenú náladu.

„Prečo sa mi zdá, že ťa to štve?" vyzvedala mama, zatiaľ čo vlhkou utierkou pretierala pracovnú dosku. „Páčil sa mi. A aký bol milý!"

Prestala som umývať, z rúk mi kvapkala napenená voda.

Áno. Áno, to teda bol.

Klamala by som, ak by som povedala, že ma vôbec nefascinuje. Nik z Vnútorného kruhu nám neprejavil toľko láskavosti, teda s výnimkou Geralda a Guinevere, ale aj tí iba preto, že z nás mali osoh. Ostatní sa na nás pozerali, ako keby sme ani neboli ľudia.

Čo zase nie je ďaleko od pravdy.

„Nuž," vrátila som sa k umývaniu, „asi proste nie je môj typ." Lož.

Mama sa zachichotala: „Prosím ťa, ten je každého typ."

Nadvihla som obočie: „Ale čo, naozaj?“

Plesla ma utierkou a ja som sa rozosmiala. Spomenula som jej, že máme v pláne sa opäť stretnúť, a ona evidentne naše ďalšie stretnutie považovala za rande, aj keď som to poprela. Zámerne som nezmienila tréning.

Zvyšok dňa zbehol rýchlo. Potom, čo som mame pomohla upratať výbuch, ktorý ostal v kuchyni po jej horúčkovitom varení, som vyšla von povenovať sa záhradke. Aj slniečko mi doprialo drahocenné teplo.

Poobedie som strávila nad učením. Mama by ma pustila aj do verejnej školy na Vnútornom kruhu, ale usúdili sme, že domáca výučba predstavuje menšie riziko… menšiu šancu, že sa niekto dostane priblízko.

Keby som bola iná, chcela by som, aby sa ku mne niekto priblížil. Vídavala som decká v mojom veku, ako takmer každé poobedie kráčajú spolu domov, ako veselo rapocú. Akoby ich nič na svete ani v najmenšom netrápilo. Nevedela som si predstaviť, aké to asi je.

Po večeri som cítila únavu v každom kúsku tela. Vplazila som sa do postele a všemožne sa snažila nemyslieť na Quilla. Než som zaspala, ako posledné sa mi pred očami objavil jeho drzý úsmev.

Cítila som nad sebou niečo chladné, ale nemohla som sa vôbec pohnúť. Nemohla som otvoriť oči. Len som tam ležala ako ochromená.

Zachytila som, ako niečo niekde sotva počuteľne šepoce, ale nedokázala som to rozlúštiť. Chcela som kričať, spýtať sa, čo to odo mňa chce, ale iba som tam ležala a počúvala tichý šelest, neschopná pohnúť brvou.